

Abstrakt

Táto diplomová práca sa zaoberá problematikou pamäti a spomínania na minulosť v postkomunistickom priestore. Konkrétne skúma formu, rozsah a úspešnosť reflektovania holokaustu, resp. vyrovnávania sa s ním na príklade prejavov prezidentov Českej republiky a Poľska v období od roku 1993 (Václav Havel), resp. 1995 (Aleksander Kwaśniewski) až po vstup do Európskej únie v roku 2004. Autorka vychádza z predpokladu, že pád komunizmu a obnovenie demokratického zriadenia predstavovali pre dané krajiny významný impulz pre vyrovnávanie sa s vlastnou minulosťou. Zároveň sa snaží preukázať, že práca kľúčových politických predstaviteľov Českej republiky a Poľska s pamäťou holokaustu bola jedným z dôležitých formotvorných prvkov ich postkomunistickej demokratickej identity. A to všetko nielen s ohľadom na akúsi neoficiálnu požiadavku zjednocujúcej sa Európy na vyrovnávanie sa s dedičstvom minulosti. Prostredníctvom analýzy vybraných prezidentských prejavov v kontexte stanoveného obdobia práca identifikuje a hodnotí obraz holokaustu u českého a poľského prezidenta na jednej strane a slabé stránky v pamäti holokaustu u oboch aktérov na strane druhej. Po teoreticko-konceptuálnom vymedzení práce (1. kapitola) autorka charakterizuje priebeh holokaustu v Poľsku a Protektoráte Čechy a Morava, a premeny kultúrnej pamäti holokaustu v týchto krajinách po roku 1945, resp. 1989 (2. kapitola). Predmetom poslednej, ústrednej kapitoly práce je analýza vybraných prejavov Václava Havla a Aleksandra Kwaśniewského. Prístupy a prácu s pamäťou holokaustu autorka zhŕňa v prípade každého prezidenta zvlášť a konečné výsledky analýzy predstavuje v závere práce.